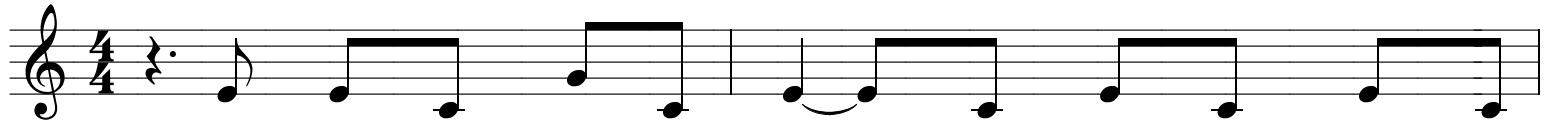

Sinh Năm 1975

Thơ Nguyễn Thị Thanh Dương

Nhạc Lmst2012

Tôi sinh một chín bảy lăm, Miền Nam Việt Nam sụp

đổ, Theo mẹ cuộc sống gian nan, Những tháng năm dài xa

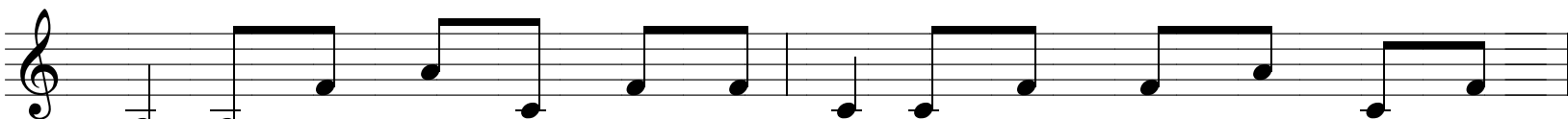
bố. Bố đã vào trong trại tù, Gọi là "Học tập cải

tạo" Sau ngày Ba Mươi tháng Tư, Đất trời buồn rầu thay

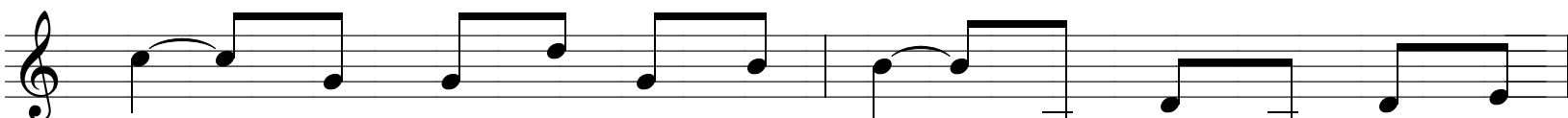
áo. Mẹ kể đường phố tan hoang, Người lạ nên đường phố

lạ, Quân lính miền Nam tan hàng, Bao nhiêu mảnh đời đau

khổ. Sinh năm một chín bảy lăm, Tôi chưa được biết mặt

bố, Người "tù cải tạo" xa xăm, Ở nơi rừng sâu cách

trở. Đâu óc bé thơ của tôi, Bố vẫn là người xa
lạ, Nào hiểu tiếng mẹ thờ dài, Những đêm mẹ nằm không
ngủ. Được thăm bố lần đầu tiên, Khi tôi vừa lên ba
tuổi, Cùng mẹ đi chuyến xe than,* Đến vùng Hàm Tân, Thuận
Hải. Đường dài quanh co đất cát, Đương vào Z 3 0
C, Mẹ bế tôi lê từng bước, Gió thổi cát bay bụi
mù. Mẹ thuê người thò hàng hóa, Đôi vai vẫn nặng ân
tình, Thương bố thân tù đói khổ, Sợ đời bất trắc tử
sinh. Sinh năm một chín bảy lăm, Có đứa trẻ thơ tội
nghiệp, Mỗi năm gặp bố một lần, Cũng là một điều mơ

ước. Sinh năm một chín bảy lăm, Là năm đau buồn lịch
sử, Bây giờ tôi đã lớn khôn, Nỗi đau vẫn còn như
cũ. Bây giờ tôi đã lớn khôn, Nỗi đau vẫn còn như
cũ. Bây giờ tôi đã lớn khôn, Nỗi đau vẫn còn như xưa.

*Xe chạy bằng bình than luôn được đốt nóng.

Copyright by Lmst2012/Nguyễn Thị Thanh Dương